

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בשלח [שירה] ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

"אז ישיר משה" – סוד המלה "אז"

שי"ה, דאמירת המי כמכה השני מרמזת על מדרגת השירה. וכן מי מרמז על העולם השמיני, כמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (ישעי' ע' רל), והוסיף הרה"ג ר' מאיר אורלנסקי שליט"א שהכתוב (שם י) **"מי כמכה באלם הו"ה"** ר"ת **מכ"י** המרמז על האור של חנכה של המפכים. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גזנבורג שליט"א שיום א' דחנכה, הוא יום ה"כמכה" מתחלת השנה.

וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (פסח ע' כנו) שבקריעת ים סוף היו נסים שלא היה בהם הכרח לעצם ההצלה רק להראות חבתו של הקב"ה לישראל, כגון הנס שקירות הים היו שקופים כזכוכית שיוכלו השבטים לראות זה את זה, וכן שהים נעשה כמערך.

וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שנס שייך לעמוד האמצע [ז"א] שהוא בבחינת נס ועמוד, וכשרואים נס רואים את האור של עמוד האמצע. ונס שהוא למעלה מהנס שייך לבחינת אמא שהיא למעלה מז"א, והשפעת אמא היא בחינת דודי, כפי שבארנו במאמרי חנכה שהשמיני נקרא דודי כמו דוד הנותן מתנות יותר ממה שמגיע לאדם וכו'.

נראה דלכן תקנו לומר בתפלה לאחר אז ישיר את הכתוב (עובדיה א, כא) **"ועלו מושעים וגו'"** שמדבר על הגאולה העתידה, לרמז שלעתיד לבא יזכו שוב למדרגה השמינית שזכו בקריעת ים סוף, ואז יאמרו שוב שירה זו שרמוזה בה גם הגאולה העתידה.

מובא ב'אור החיים' (שמות יד, כז) שלאחר מתן תורה יכול כל צדיק בכח התורה לעשות קריעת ים סוף כדגמת ר' פנחס בן יאיר. ומבאר לפי דברינו דקריעת ים סוף הייתה על ידי שהתחברו לשמיני. וכן כל צדיק יכול בכח התורה להתחבר לשמיני, ולעשות קריעת ים סוף.

מצינו בזהר (השמטות רנז:) **שבע דרגות זה הוא שכתוב "מי שנותניו בהם שבעים שנה" באילו שנים ימים ושנים שלמעלה, "ואם בגבורות שמונים" בוא וראה בנים חיים ומזונות לא בזכות תלוי הדבר, הסוד של אלו שבע דרגות אשר בהן זכות וחובה, אלא במזל העליון העתיק של הכל תלויים.** רואים שעניני המזל קשורים למספר שמונה. וכן

מצינו בזהר (תיקונים כח:) שבקריעת ים סוף הייתה הארה מהעולם השמיני שמעל הטבע, ומרמז בכתוב (שמות טו, א) **"אז ישיר" ד"אז** בגימטריא ח', נראה דלכן נאמרה שירה זו **ביום השמיני**, לצאת בני ישראל ממצרים, כמובא ברש"י (במדבר טו, מא), דשירה זו הייתה בחינת שמיני. וכן מובא ב'תורה אור' (בשלח סד.) **בשעת קריעת ים סוף היה התגלות מהותו ועצמותו ממש שלמעלה מהשתלשלות.** אף על פי שמצינו בזהר (בשלח נב:) שבקריעת ים סוף היה אור של עתיק שהוא יותר גבוה מהשמיני, ענין בזהר (שם נד.) שבקריעת ים סוף היה אור של עתיק שהאיר דרך הבינה שהיא השמיני, וזה הסוד של 'אז ישיר'. וכן בחנכה יש אור שהוא למעלה מהנס, דזה היה נס שאינו נצרך, וכנגד זה כלל ישראל מחזירים לקב"ה מהדרין מן המהדרין יותר מהרגיל. וכן בקריעת ים סוף היה נס שלמעלה מהנהגה נסית, דמובא ב'דעת זקנים' מבעלי התוספות על הכתוב (שמות טו, יא) **"מי כמכה באלם ה",** שאומרים פעמים מי כמכה, על שני נסים גדולים שהיו בקריעת ים סוף, והם; שהמים קפאו **"ברוח אפיך"** שהוא אויר חם, דמהאף יוצא אויר חם, והמים הפשירו באויר קר ש"נשפת ברוחך כסמו עם", ומהפה יוצא אויר קר, וזה נגד הטבע, שבטבע אויר קר מקפיא וחס מפשיר. וגם נסים אלו הם נסים שאינם נצרכים, דה' יכול להקפיא באויר קר ולהפשיר באויר חם, ותהיה קריעת ים סוף, אלא כדי להראות חבתו של ישראל, וגם שם זכו לזה על ידי מסירות נפש של נחשון בן עמינדב שקפץ למים. ומכח ההנהגה הזאת באה אחר כך השירה לה' של פעמים מי כמכה, שהיא בבחינת מהדרין מן המהדרין שיש בחנכה דכלל ישראל מחזירים לקב"ה דבר שבדרך כלל לא עושים, לרמז על מדרגת האהבה המיוחדת שיש ביניהם. וכן מצינו בזהר (בשלח מח.) שה' אמר למשה **"מה תצעק אלי"** להתקשר עם ז"א על ידי תפלה, כאן צריך מסירות נפש **"דבר אל בני ישראל ויסערו"**, ומבאר לדברינו דבקריעת ים סוף הייתה התגלות האור של אמא עלאה שמתקשרים אתו בזכות מסירות נפש. כפי שרואים בסוד הרש"ש בכל מקום שמיחדים את אבא ואמא מכונים מסירות נפש. וכן הכתוב (שמות טו, יא) **"מי כמכה נאדר בקדש" ס"ת**

מצינו בזהר (ויצא קסב): שברקיע השמיני נמצאים הפוכבים ומזלות, ומשם יורד השפע לכל העולם. ומצינו בגמרא (פסחים קיח.) **קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף**, וכן מצינו בגמרא (סנהדרין כב.) **קשה לזונגם פקריעת ים סוף**, ומבאר לדברינו דשפע זה שבא מהמזל הוא בבחינת קריעת ים סוף, כשם שקריעת ים סוף באה מהמדרגה השמינית, כך שפע פרנסה או זיווג לאדם צריך גם כן להוריד מהמדרגה השמינית שמעל הטבע. וכן **פרנסה בגימטריא שמונה**. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קצב) בשם ספר 'אמרי יהודה' **שבני חיי מזוני ר"ת בגימטריא נ'** המסמל את השמיני שבא לאחר המ"ט שהם שבע כפול שבע. וכן מובא בספר 'עבד אברהם' שחנופה המסמלת את השמיני בגימטריא **פ"ט** ר"ת של פרנסה טובה. וכן **שלח"ו** המשפיע את הפרנסה מבית המקדש, ר"ת להדליק שמונה נרות חנכה. וכן עולם השמיני הוא בבחינת גבורה ששם שרש הפרנסה של ישראל. וכן מובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (ר"ה ח"ב ע' רנג, רנד) שבנסח **מי כמוך אב הרחמים שמוסיפים בעשרת ימי תשובה לברכת מחיה המתים** שהיא ברפת צד הגבורה, **יש ח' תבות כנגד ח' תקוני דיקנא דכהנא רבא וכנגדם ח' בגדי כהנה**. וכן ר"ת זוכר **יצוריו לחיים ברחמים בגימטריא מ"ט כנגד מ"ט שיערי בינה**. ורואים ששפע צד הגבורה בא ממספר שמונה. וכן **מי מרמז על העולם השמיני**, כמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (ישעי' ע' רל).

מצינו בגמרא (מו"ק כח.) אמר רבא חיי בני ומזוני לא בזכותא תליא מילתא אלא במזלא. וגם זיווג נכלל בהשפעת המזל, דזיווג נצרך לצורך הפרנסה, ולצורך הבנים, דבלי אשה אין בנים, וכן הפרנסה באה לאדם בזכות אשתו, כמובא בגמרא (יבמות סב:), ממילא גם השפעת האשה והזיווג באה מעולם המזל, שמשפיע את האשה, ולכן זה בבחינת קריעת ים סוף. וכן מצינו בזהר (ויגש רז:) **קשים מזונות האדם לפני הקדוש ברוך הוא פקריעת ים סוף שהרי במזל תלוי הדבר וכו', כמו כן זיווג העולם קשים לפניו, מפני שבאשר זה הזיווג הקדוש נמצא כל נשמות יוצאות מתוך זה המזל למעלה**. רואים שגם הזיווג מתקשר עם עולם המזל. וכן הכתוב (בראשית כד, נו) **"והו"ה הצליח דרכי"** המדבר על מציאת הזיווג ליצחק, בגימטריא **שמיני**.

מובא ב'ספר הלכותים' להאריז"ל (תהילים תכח) שבעולם המזל שלמעלה שמשם משפיעים בני חיי ומזוני, יש ש"ע נהורין שהם בבחינת שמו"ן. ומבאר על פי דברינו דעולם המזל הוא עולם השמן השמיני. אף על פי שש"ע נהורין באים מאריך שהוא בחינת פתר שלמעלה מהחכמה ובינה, ג' ספירות ראשונות נחשבות אחד.

וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' שלז) שש"ע נהורין הם אורות הזקן, ובארנו במאמר 'חטי החשמל מתחברים לשמיני' שאורות הזקן מקבלים מהשמן כמו שכתוב **"כשמן הטוב ירד על הזקן"**. וכן מובא בספרי רבי יעקב אבוחצירא זצ"ל ששמיני עצרת המסמל את השמיני ר"ת **ש"ע**. וכן נברך שאכלנו משלו ר"ת **שמו"ן**. וכן הכתוב (שמות כט, מ) **"כשמן כתיב רבע ההין" ר"ת ברכ"ה**. וכן **ברכה באה לעולם בגימטריא שמיני**. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שערים ג - ד) על הכתוב **"השלך על הו"ה יהבך והוא יכלכלך"**, שפרנסה באה ממקום שהוא למעלה משם הו"ה על הו"ה, דשם הו"ה שיך למדת התפארת, ועולם המזל שיך לבינה שהיא השמיני מעל התפארת.

מובא ברמב"ם (מתנות עניים י, ז) שמונה מעלות יש בצדקה זו למעלה מזו, מעלה גדולה שאין למעלה ממנה זה המחזיק ביד ישראל, ועושה עמו שתפות, או ממציא לו מלאכה, כדי לחזק ידו שלא יצטרך לבריות. נראה דלכן הרמב"ם נקט שהמעלה הגבוהה ביותר השמינית, היא לתת צדקה בצורה של נתינת פרנסה לשני, דכמו שהקב"ה זן ומפרנס ונותן פרנסה בצורה מכבדת מעולם המזל השמיני, כדלעיל, כך מי שנותן צדקה ופרנסה לשני בצורה מכבדת של נתינת פרנסה, הרי זו המעלה השמינית בבחינת שמיני. וכן מובא ב'תניא' (אגה"ק ג) שצדקה מעוררת למעלה את האורות המקיפים דאצילות להשפיע שפע מהש"ע נהורין. ומובא ב'ספר הלכותים' להאריז"ל (תהילים ע' תכח) שש"ע נהורין משפיעים את השפעת המזל. וכן הכתוב (דברים כד, יג) **"ולך תהיה צדקה לפני הו"ה אל ה'יך" ר"ת אצילות**.

נראה דלכן תפלת הכהן גדול ביום הכפורים בקדש הקדשים היה על עניני גשם ופרנסה, כמובא בגמרא (יומא ג:) דבקדש הקדשים יש חבור לעולם השמיני, לכן התפלל על דברים אלו שבאים מהעולם השמיני במקום זה. וכן מצינו בזהר (ויגש רז:) **קדש הקדשים משם בא כל אור וכל ברכות, דעניני האור והשמן של התורה, ועניני ברכות ופרנסה באים מקדש הקדשים שמחבר לעולם השמיני**. וכן מובא במהר"ל (דרשות מהר"ל ע' פב) **ולכן כל ההזאות שהיו ביום הכפורים לפני ולפנים [בקדש הקדשים] היו שמונה, אחת למעלה ושבע למטה, וזה פי האחת למעלה היא כנגד המדרגה שהיא על הטבע [מדרגה השמינית] ושבע למטה שהם כנגד הטבע**. וכן מצינו במשנה (סוטה מ:) שכהן גדול מברך ביום הכפורים **שמונה ברכות**, וכן היו **שמונה קרשים במשכן בקיר שגובל רק עם קדש הקדשים**, כמובא בכתוב (שמות כו, כה). וכן היו **שמונה בדים במשכן**, שנים בארון,

שנים במזבח הזהב, שנים בשלחן, ושנים במזבח הנחשת. דמוּבָא ב'פרוש הש"ך על התורה' (פ' תרומה ד"ה ועשית בדי) שהבדים מסמלים **תומכי תורה**, וכיון שהשפעת הפרנסה באה מהשמיני, לכן היו שמונה בדים.

מצינו בגמרא (מנחות 5) שאין לעשות ביריעה של ס"ת יותר משמונה דפין, נראה דלכן הגבילו את המספר לשמונה דפין לרמז שס"ת מתקשר עם השמיני שמעל הטבע. וכן תפלין שמסמלים את השפעת הפרנסה כדבארנו במאמר 'חשמל ציצי' מתקשרים עם מספר שמונה, כמובא בספר 'בן איש חי' (שנה ראשונה פ' וירא) שבתפלין יש ארבעה בתים, וארבע פרשיות יחד שמונה, לרמז שתפלין מקשרים למספר שמונה. וכן מצינו בגמרא (מנחות מד:) **כל שאינו מניח תפלין עובר בשמונה עשה.**

וכן מצינו אז לעתיד לבא כמו שכתוב (תהלים ככו) **"אז ימלא שחוק פיניו"**. וכן כתוב (צפניה ג, ט) **"אז אהפך אל עמים שפה ברוכה"**. דלעתיד לבא נזכה למדרגת השמיני כדלעיל, ונזכה לבחינת אז. וכן כתוב (יהושע א, ח) **והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל"**. רואים שההצלחה בתורה ובפרנסה באה מה"אז תצליח", ו"אז תשכיל".

מצינו אז גם במצות מילה, כמו שכתוב (שמות יב, מד) **"ומלתה אתו אז יאכל בו"** וכן (שם מח) **"המול לו כל זכר ואז יקרב לעשתו"**, וכן מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' ז), שמבאר מדוע קורין לסכין המילה בשם **אזמל**, מלשון **אז - מל**. נראה דלכן מילה דוחה שבת, דמילה השייכת למספר שמונה דוחה את השבת השייכת למספר שבע, ומרמז במדרש (הובא בס' 'מכלול המאמרים' ערך שבת) **שבת נדחית מפני המילה, שהמילה גדולה מן השבת**. ונראה דלכן דוקא מילה בזמנה **ביום השמיני** דוחה את השבת, כמובא בגמרא (שבת קלב:), דמילה שקשורה לשמיני דוחה את השבת ששייכת למספר שבע. (כעין זה מובא במהר"ל ח"א נדרים ריש פ"ג). וכן מצינו ברמ"א (או"ח תרצג ד') שאם יש מילה בפורים, המילה קודמת לקריאת המגלה, וגם כאן נראה דהטעם הוא שמילה השייכת למספר שמונה קודמת לפורים השייך למספר שבע.

וכן מובא ב'תורת מנחם' (חלק ח' ע' 124) **וזהו ענין מילה בשמיני, כדי שיעבר עליו שבת אחת, היינו ששמיני הוא למעלה מבחינת שבת, וזהו מה שמובא במדרש, באיזה זכות היה אהרן נכנס לבית קדשי הקדשים זכות המילה נכנסת עמו. דשבת הוא בחינת קדש, אך על ידי המילה שנתנה בשמיני, יבוא אל קדש הקדשים.**

מצינו במשנה (שבת קלד.) שהיו מערבבים יין ושמן, ונותנין לרפואה על מקום המילה, נראה שהיתה בזה סגולה, כיון שיין מסמל את מספר שבע, ושמן מסמל את מספר שמונה, ובמילה יש חבור של השבע למטה לשמונה למעלה. וכן **יסוד** בגימטריא **שמונים**. וכדבארנו במאמר 'חטי החשמל מתחברים לשמיני', שהיסוד מתחבר לשמיני. וכן על יוסף היסוד כתובה לשון **אז** (בראשית לט, ה) **"ויהי מאז הפקיד אתו בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף"**.

מצינו במדרש 'תנחומא הישן' בשלח ילקוט בשלח (רמא) **"אז ישיר"אז"א' אחד, ז' שבעה, הרי שמונה, אמר משה בזכות המילה שנתנה לשמונה נקרע הים, ונקלס באז, אמר ר' לוי "לגזר ים סוף לגזרים" שכן בלשון ארמי קורין למהולין גזורים**. רואים שמילה וקריעת ים סוף קשורים לשמיני הנקרא **אז**, ומרמז המדרש שבזכות מילה השייכת למספר שמונה התחברו לעולם השמיני ונקרע להם הים, ובאה להם הישועה מהעולם השמיני כדלעיל. וכן **יצה"ר** מרמז בכתוב (שמות יד, לא) **"וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה הוי"ה במצרים וייראו העם את הוי"ה"** בדלוג הפוך של ה' אותיות.

מצינו ב'אבות דרבי נתן' (לג, ב) **מים העליונים והתחתונים היו מנערין את המצרים**. נראה לבאר על פי דברינו דבקיעת הים למטה במים התחתונים, בקעה את הים למעלה השייך למים העליונים. וירד השפע מהמים העליונים למטה, ונעשתה קריעת ים סוף. והים למעלה הוא השמיני, כמובא בזהר (תיקונים מז.) **שי"ם בגימטריא נ', שבא לאחר המ"ט שהם שבע כפול שבע**. וגם כאן רואים שקריעת ים סוף באה מהשמיני. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות יד, כא) **יש מדה הנקראת ים שעל ידה עברו ישראל את הים, וזהו "וימרו על ים בים סוף", ונקראת גם כן ים סוף כי הוא סוף המעלות**. רואים שבקיעת הים למטה סמלה את בקיעת הים למעלה שהוא סוף הדרגות. וכן רואים בפפה בגשמיות שמקום מעבר ישראל בים סוף היה בקצה לשון הים המערבית בים סוף המסמלת את סוף הים.

ואף על פי שאנו אומרים שהשמיני הוא בחינת שמן ואיך שייך שיהיה בבחינת מים העליונים, אין זה קשה דעל פי האמת העולם השמיני הוא בבחינת ארץ ומים העליונים. והטעם שקוראים לזה שמן, דעולם זה הוא בבחינת מקיף וסובב כל עלמין, כמו שמן שצף על המים ואינו חודר בפנימיות העולם. והשמן משמש כמשל למהות העולם השמיני. ונראה דלכן השתלשל בגשמיות שהפלי בבית הבד שקולט את השמן נקרא ים, כמובא במשנה (ב"ב סז:). לרמז

שהשמן הוא בבחינת ים השיך למים העליונים. וכן מובא בשם המהר"א מבעלזא לשים בנר מים מתחת לשמן, לרמז שהשמן והמים מסמלים חכמה ויש קשר ביניהם.

מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' קנג) פרוש בשם ה'חתם סופר' על הגמרא (סוטה ה.) שתלמיד חכם צריך שיהיה לו אחד משמונה שבשמינית של גאונה, שהכונה למצות מילה, שנתנת לשמונה ימים, והיא המצוה השמינית שבתורה, לאחר ז' מצוות בני נח. ועל ידה זוכים לפתוב "מי יעלה לנו השמימה" ר"ת מיל"ה. היינו שעל ידי המילה זוכים לגאונה דקדושה, וגאונה זו אומרת הגמרא, שצריכה להיות לתלמיד חכם. **מצינו** בזהר (תיקונים מ.) "אז תקרא נה' יענה", מהו "אז" אלו ח' אותיות יאקדונק", שעולים לחשבון אמ"ן, וזה הוא העונה אמן בכל כחו, ומפני זה העמידוהו בעלי

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

המשנה, העונה אמן בכל כחו קורעים לו גזר דינו של שבועים שנה. נראה דהזהר מרמז שמי שעונה אמן בכל כחו מתחבר לשמיני ועליו נאמר "אז תקרא", וממילא קורעין לו גזר דין של שבועים שנה השיך למספר שבע. ולכן אמן בגימטריא שמות הנו"ה אדנ"י שיש בהם שמונה אותיות, דבארנו במאמר 'עולם השמיני' שהחבור לשמיני נעשה על ידי חבור שמות הנו"ה אדנ"י, ומי שעונה אמן מחבר שמות הנו"ה אדנ"י, ומתקשר לשמיני. וכן אמן הוא מלשון אמונה המסמלת את העולם השמיני, כדבארנו במאמר שם.

כתוב (בראשית כד, מא) "אז תנקה מאלתי", נראה דיש כאן רמז שבשביל להתנקות מהשבועה, צריך להגיע לאז, דנבאר לקמן ששבועה היא מלשון שבע, ושיכת למספר שבע, ובשביל להתנקות מהשבועה ומהשבע, צריך להגיע לאז.

סוד השם שפ"ו שמביא את משיח בן דוד

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח אימתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובני ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. וכן חלופ האותיות ט' ות' באותיות דטלנ"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאלה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח התפלה, וכל לשון לך תשבע אותיות תשע"ב. וכן הבעש"ט בגימטריא לשון, וב' פעמים הבעש"ט בגימטריא תשבע או תשע"ב. וכן הלשון היא סוד השבועה דרפה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאלה בתשע"ב. וכן ב' פעמים לשון בגימטריא תשבע. ובגימטריא ד' פעמים זוקף, הנרמז בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, כמובא בספר 'אמרי נעים'

(ויחי). וכן לשון בגימטריא שפה, וכל אחד מהם בגימטריא "טרף בפי"ה, שזה הסוד של גאלת בעתה, כדלעיל, דגאלת בעתה קשורה בסוד הלשון או השפה שנמצאים בפה, שהם סוד ה"טרף בפי"ה. וכן לשון או שפה, או "טרף בפי"ה או הבעש"ט בגימטריא דוד בן ישי. דמלכות היא בסוד פה. וב' פעמים אחד מאלו הנזכרים, בגימטריא תשע"ב. וכן הבעש"ט נפטר בשבועות כמו דוד המלך ע"ה.

מובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו הארי"ל ז"ל: "השם שפ"ו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי"י גימטריא שם שפ"ו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. ולכן זה המספר של לשון או שפה, או "טרף בפי"ה או הבעש"ט. וב' פעמים אחד מאלו הנזכרים, בגימטריא תשע"ב. וכן שם שפ"ו עם האותיות בגימטריא השבועה, וב' פעמים שם שפ"ו בגימטריא תשבע, דסוד השם הזה הוא סוד השבועה של גאלת בעתה. וכן שם שפ"ו הוא הג' אותיות הראשונות של שופר של משיח. וכן שם שפ"ו ר"ת הפסוקים (בראשית לח, כט) "ויקרא שמו פֶּרֶץ" (תהלים קכו, ב) אז ימלא שחוק פינו ולשונו נה"ה. וכן מרמז ב' פעמים בכתוב (בראשית ג, טו) "הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב". דדרך שם זה מתנהלת המלחמה הגדולה בין המשיח לנחש שהם אותו מספר כדוע.

מובא בספר הלוקוטים' להאריז"ל (פ' אחרי ע' רכג) שאד"ם, ר"ת אדם, דוד, משיח. דג' אלו שיכים לאותו מזל ולאותו

מובא בספר 'לקוטי אמרים' מר' צדוק הכהן מלובלין (אות טו) ענין שמשון. אמרו חז"ל שחשב יעקב שהוא משיח,

כי אמו הצללפוני היא משבט יהודה מבני חור שממנו השתלשלות בית דוד גם כן מבצלאל. וכן המשיח יהיה אביו מיהודה ואמו מדן והוא להיפך, כי ענין יהודה ודן שהם ראש וסוף השבטים כמו שאמרו ז"ל אין לך גדול מיהודה וירוד מדן, וחבורם היינו שמתחבר הראש לסוף נעשה עגל כשלוקחים קו ישר וכופפים הראש לחבר עם הסוף. והוא סוד המחול לצדיקים לעתיד לבא. וכן מצינו ברש"י (בראשית לח, יג) **"עלה תמנתה"**, ובמשון הוא אומר **"נירד שמשון תמנתה"**, בשפוע החר היתה יושבת, עולין לה מכאן ויורדין לה מכאן. ורואים קשר בין מעשה יהודה ותמר להקים את המלכות, למעשה משון שהלך לשאת אשה שהיא בחינת המלכות הפרטית שלו. וכן שם שפ"ו שהוא בגימטריא דוד בן ישי, והוא מביא את משיח בן דוד כדלעיל, נרמז בתבת שפוע.

וזהו לשון ה'לשם' (הקדמות ושערים' דף קו) **שעור העטרה על היסוד** הוא ידוע לכל טועמי טעם עץ החיים, והרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הכל הקץ דבעתה, וזהו פשטות הכתוב **"אני ה' בעתה אחישנה"**, הכתוב מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיחיש את הפדיון, והרי יתקומו שניהם **"בעתה אחישנה"**. וזהו גם כן מה שנאמר **"כי בא יבא לא יאחר"**, שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלום, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו. נראה דה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוטה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על סוף תמוז תשע"א. וכן מובא ב'לשם' (הקדמות ושערים' דף פח,

טו) שהתקופה עד שתגיע העטרה לשיפול, היא תקופת משיח בן יוסף, וכשתגיע העטרה לשיפול תתחיל תקופת משיח בן דוד. וכן שם שפ"ו שהוא בגימטריא דוד בן ישי, והוא מביא את משיח בן דוד כדלעיל, נרמז בתבת שפול.

והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסקין שליט"א שהלשון שבועה על הגאולה מזכרת גם בפרשת שירת האזינו בפסוקים המדברים על הגאולה העתידה (דברים לב, מ) **"כי אשא אל שמים ידי ואמרת חי אני לעלם"**. ובאר ש"אשא" בגימטריא שב. שהוא **שבעת בארמית**, היינו **תשע"ב**. וכן **"כי אשא אל שמים יד"** ר"ת בגימטריא **"שכבי"**. או באופן אחר **"כי אשא"** בגימטריא **"שכבי"**. ומצינו בזהר חדש (רות קז) **ואם יעידו עליך מעשים טובים לגאל אותך וגאלתיך אנכי"**. חי ה' שכבי עד הבקר, עד שיבא הבקר והארת הגאולה. וכן מובא בספר 'שפת אמת' (שבועות תרנ"ח) **"ואם לא יחפץ לגאלך**

שרש ולכן הם מתקנים את חטא אדם הראשון. ולפי זה באר הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שדוד המלך נולד בשנת ב' אלפים תתנ"ד לבריאת העולם, ומלך בחברון בגיל שלשים כשמת שאול בתחילת שנת תתפ"ד, ומלכותו לבד התחילה בשנת ב' אלפים תתפ"ו. כמובא בגמרא (סנהדרין כ. ובתוס' שם) שב' שנים ומחצה איש בשנת מלך בירושלים. יוצא שהמספר הזה הוא מאדם הראשון עד שדוד מלך לבד. ואם נוסיף עוד פעם ב' אלפים תתפ"ו, נקבל שוב את דוד שהוא המשיח בשנת ה' אלפים תשע"ב. וכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא **תשע"ב**, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על הפעם השנייה שדוד בן ישי ימלך. והגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח.

והוסיף הרה"ג ר' מנחם זיסקין שליט"א שמזמור ע"ב בתהלים מדבר על מלך המשיח **"יהי שמו לעולם לפני שמש נון שמו"**, והמזמור מסים, **"כלו תפלות דוד בן ישי"**. המרמז על הסוף והקץ. ובאמת פסוק זה קשה, מה שיך שדוד יאמר על עצמו שכלו והסתימו תפלותיו, וכי דוד המלך מסים להתפלא, ומבאר לדברינו שדוד רמז שעד ע"ב, הוא מתפלל להמתיק את הגלות, ואחרי ע"ב כבר יש גאולה. וכן מבאר שם הרד"ק **"כלו תפלות דוד בן ישי"**, כפאשר ישתלמו נחמות אלה אז כלו תפלות דוד בן ישי, ולא אמר כלו זמירות או הודאות, אך תפלות מענגי כפרה וסליחה והצלה, כי כפאשר ישתלם הכל וימלך מלך המשיח בן דוד לא יהיו צריכים לא כפרה ולא הצלה, ואז כלו תפלות דוד בן ישי. ולכן המזמור מסים, **"כלו תפלות דוד בן ישי"**. כפי שבארנו שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. ולכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא **תשע"ב**.

וכן מובא בפרע"ח להאר"ל (ק"ש שעל המיטה ע' שלו) שיש השפעה מבחינת יד למלכות בסוד חסידים הראשונים היו ממעכין בידי והיו מוציאים בתולים באצבע. וכן מצינו בזהר (תיקונים לה:): שאותיות יד שנמצאת במלה יסוד בתחלה ובסוף, מרמזות על השפעת היסוד דרך בחינת יד, ואותיות סו שנמצאות במלה יסוד מרמזות על ששים ונששה גלגלים שסובבים את פסא הכבוד, וכן ידיו של דוד היו בדרך כלל מלכלכות בדם, כמובא בגמרא (ברכות ד.) **אמר דוד ידי מלכלכות בדם**, לרמז שדוד הוא בחינת דם המסמל את המלכות, שמתחבר ליד לקבל את השפעת היד. וכן דוד הוא הדור ה"ד בסדר הדורות שמונים מאברהם אבינו. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שספר תהלים הוא הספר ה"ד מכ"ד ספרי התנ"ך. וכן דוד בגימטריא יד. ולאחר שבארנו שדוד הוא בסוד יד, נראה דלכן ב' פעמים דוד בן ישי, בגימטריא **תשע"ב**, דב' פעמים דוד בן ישי מרמז על שתי ידים שזה סוד שנת תשע"ב. והגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח.

וּתְרַעַשׂ הָאָרֶץ וּמוֹסְדֵי הַרִים יִרְגְּזוּ וַיִּתְגַּעְשׂוּ כִּי חָרָה לֹא כְּדַלְקָמָן. וְכֵן הַמָּאָה שָׁנָה הַנוֹכְחִיִּים הֵם הַמָּאָה הַחַיִּי מִתְחַלֵּת הָאֶלֶף הַחֲמִישִׁי. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים לְהֶאֱרִיז'ל (וירא ע' ס') שֶׁקֶץ חַי מְרַמֵּז עַל הַמִּתְקַת הַגְּבוּרוֹת שְׁנַעֲשִׂית בְּעֵטְרָה שְׁבִיטוֹד עַל יְדֵי הַחֲסִדִים שְׁמִתְגַּלִּים שָׁם. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א). וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יֶצְחָק גַּנְזִיבוֹרֵג שְׁלִיט"א "דָּוֶד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם". בְּגִימְטְרִיא מוֹת הַמְּשִׁיחַ.

וְעוֹד רוֹאִים מִלְשׁוֹן הַזֶּהֶר שֶׁהַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה בְּסוֹד הָעֶרֶב דִּיצְחָק, נִרְאָה שֶׁהַזֶּהֶר מְדַגֵּישׁ אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל הָעֶרֶב לִיצְחָק, לְרַמֵּז עַל מַה שְׁמַצִּינוּ בְּגִמְטְרִיא (שבת פט:), שֶׁלְעֵתִיד לְבוֹא בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה יֹאמְרוּ לִיצְחָק 'כִּי אַתָּה אָבִינוּ', כִּי הוּא יִמְלִיץ טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׂיִזְכּוּ לְכַפָּרָה וּלְגֻאֻלָּה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהֶר (שמיני לח:) שֶׁהַגְּאֻלָּה תִּהְיֶה בְּסוֹד יֶצְחָק. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהֶר (תולדות קלה). **בְּאוֹתוֹ זִמְן יִשְׁנֶה הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכוּ', הַדָּא הוּא דְכְּתִיב "וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יֶצְחָק בֶּן אֲבִרְהָם", אֵלֵּוּ הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׁמִיחָה וְהַשְּׁחֹק שֶׁיְהֵא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זִמְן.** וְכֵן מוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים (בראשית כה, יח) "עַל פְּנֵי כָל אֶחָיו נִפְל" וְסִמְיָן לִיָּה וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יֶצְחָק. לּוֹמֵר כְּשִׁיפֵל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אֲזַיֶּצֶמַח בֶּן דָּוֶד שֶׁהוּא מִתּוֹלְדוֹת יֶצְחָק. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יֶצְחָק בְּרַנְר זצ"ל שֶׁהִכְתוּב (ישעי' מ, א) "נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי" בְּגִימְטְרִיא יֶצְחָק. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֶּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתוּב (בראשית יז, כא) "וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יֶצְחָק אֲשֶׁר תִּלְדֶּךָ שֶׁרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֲרִית". ר"ת בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכֵן אֶקִּים לְמוֹעֵד בְּשָׁנָה הָאַחֲרִית מְרַמֵּז עַל הַתְּקוּמָה בְּמוֹעֵד הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אַמּוֹנַת עֵתִיךְ' (תשנ"ז ע' מט) שֶׁבְּלִדַת יֶצְחָק נִרְמַז מְשִׁיחַ. ד'אֲשׁוּב אֶלֶיךָ כַּעַת חַיָּה" בְּגִימְטְרִיא שָׁם אֲצַמִּיחַ קָרוֹן לְדָוֶד. וְכֵן מְשִׁיחַ מְרַמֵּז בְּכַתוּב (בראשית יח ד) "לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֶלֶיךָ כַּעַת חַיָּה", בְּדִלּוּג ה' אוֹתִיּוֹת.

וְאִם נֶעֱנֶן בְּדַבְרֵי הַזֶּהֶר שֶׁם שְׁדוֹרֵשׁ אֶת דְּבָרָיו עַל הַפְּסוּק "צְדִיק כְּתוּמָה יִפְרַח כְּאֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה וְגו'", נִרְאָה שֶׁהַהֲגָדָה סוֹף גְּלוּתָא עַל סוֹף תְּמוּזָה תִשְׁע"א הִיא עֲדִין לֹא הִגְדָּרָה לְבִיָּאֵת הַמְּשִׁיחַ, וְיֵשׁ תְּהִלֵּךְ שְׁמִתְחִיל מִהַהֲגָדָה שֶׁל סוֹף הַגְּלוּת, וְאַחַר כֵּן בִּיָּאֵת הַמְּשִׁיחַ, וְאַחַר כֵּן תְּחִיַת הַמֵּתִים, וְאַחַר כֵּן הָאֶלֶף הַשְּׁבִיעִי, וְאַחַר כֵּן שְׁמִים וְאָרֶץ חֲדָשִׁים. וְזֶה לְשׁוֹן הַזֶּהֶר "צְדִיק כְּתוּמָה יִפְרַח", עַל גְּלוּתָא דְבְּבָל אֶתְמַר וְכוּ', "כְּאֶרֶז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה", בְּגְלוּתָא בְּתִרְאָה, הוּא כְּהַי אֶרֶז דְּאֶתְעַבֵּב לְסַלְקָאָה, וּמִשְׁעֵתָא דְסַלִּיק עַד דְקָאִים בְּקִיּוּמָה, הוּא יוֹמָא וְשִׁירוּתָא דְיוֹמָא אַחֲרִינָא, עַד דְעֵבִיד צַל בְּנֵהוֹרָא דִימְמָא. "שְׁתוּלִים בְּבֵית ה'", לְזִמְנָא דְמִלְכָא מְשִׁיחָא, "בְּחִצְרוֹת אֶלְהִינוּ יִפְרִיחוּ", בְּתַחֲיַת הַמֵּתִים, "עוֹד יִנּוּבוּן בְּשִׁיבָה", בְּהוּוּא יוֹמָא

שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר" הוּא הַגְּאֻלָּה בְּעֵתָה. וְרוֹאִים בְּשִׁנֵּי הַמְּקוּמוֹת אֶת סוֹד גְּאֻלַּת בְּעֵתָה, שֶׁהִיא בְּסוֹד שְׁבוּעָה דְרַךְ בְּחִינַת ח"י, דְחִי מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. וְכַפִּי שְׁכָבֶר בְּאַרְנוֹ שְׁתִשְׁע"ב הוּא אוֹתִיּוֹת ב' פְּעֻמִּים תִשְׁע כְּמִנְיָן ח"י. וְרוֹאִים לְשׁוֹן דּוּמָה גַם בְּפְסוּק בְּדִנְיָאֵל שֶׁה' נִשְׁבַּע עַל גְּאֻלַּת בְּעֵתָה (דניאל יב, ז) "וַיִּרְאֵם יְמִינוֹ וְשִׁמְאֵלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בְּחֵי הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצֵי וְכַכְלוֹת נַפְץ יָד עִם קִדְשׁ תִּכְלִינָה כָל אֵלֶּה". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מְנַחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֶׁח"י אֲנִכִי לְעוֹלָם" מְרַמֵּז עַל בְּחִינַת עֵטְרַת הַיְסוּד שְׁמִחְבָּרַת אֶת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוֶד, שֶׁהוּא הַסוֹד שֶׁל שְׁנַת תִשְׁע"ב בְּתִהְלִיךְ שֶׁל גְּאֻלַּת בְּעֵתָה. ח"י מְרַמֵּז עַל יוֹסֵף הַיְסוּד, וְעוֹלָם מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת שֶׁל דָּוֶד. וְכֵן "אֲנִכִי" בְּגִימְטְרִיא יְסוֹד וּמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד כְּדַבְּאֶרְנוּ בְּמִאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל מִלְּה'. וְרוֹאִים לְשׁוֹנוֹת שֶׁל "ח"י" וְ"אֲנִכִי", גַם בְּשְׁבוּעָה שֶׁל מְגִלַּת רוֹת שְׁמִרְמִזַּת עַל שְׁבוּעַת בְּעֵתָה. (רות ג יג) "וְגֹאֲלֶתִיךָ אֲנִכִי חַי ה' שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר". וְכֵן רוֹאִים לְשׁוֹנוֹת שֶׁל "ח"י" וְ"עוֹלָם", גַם בְּשְׁבוּעָה בְּדִנְיָאֵל שֶׁה' נִשְׁבַּע עַל גְּאֻלַּת בְּעֵתָה. (דניאל יב, ז) "וַיִּרְאֵם יְמִינוֹ וְשִׁמְאֵלוֹ אֶל הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁבַּע בְּחֵי הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וְחֻצֵי וְכַכְלוֹת נַפְץ יָד עִם קִדְשׁ תִּכְלִינָה כָל אֵלֶּה". וְכֵן "וַיִּרְאֵם יְמִינוֹ וְשִׁמְאֵלוֹ" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ג. וְכֵן תִשְׁע"ג בְּמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת תִי"ו שִׁי"ן עִי"ן גִימ'ל בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף מְשִׁיחַ בֶּן דָּוֶד.

מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים לְהֶאֱרִיז'ל (פ' וירא ע' נח) כְּמוֹ שְׁמֵאֲבִרְהָם יֶצְאָ יֶצְחָק, כֵּן יֶצְאָ מְלוֹט יֶצְחָק, ק"ץ ח"י, דְהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוֹד "דָּוֶד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם". רוֹאִים שֶׁ"דָּוֶד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם" מְרַמֵּז עַל סוֹד הַקֶּץ. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַקֶּץ הוּא בְּסוֹד שְׁבוּעָה הַנִּרְמֶזֶת בְּתַבַּת קַיִם, וְהִיא נִאֲמַרְתָּ בְּלְשׁוֹן חַי. וְלִפִּי זֶה מוּבֵן יוֹתֵר מְדוּעַ הַשְּׁבוּעָה עַל קֶץ בְּעֵתָה גַם בְּהַזְיָנוּ, וְגַם בְּדִנְיָאֵל, וְגַם בְּמְגִלַּת רוֹת נִאֲמַרְהָ בְּלְשׁוֹן ח"י. כִּינֵן שְׁסוֹד הַקֶּץ הוּא סוֹד ק"ץ ח"י. וְהַבְּאוּר בְּעַמֵּק, כְּשֵׁם שְׁעֵטְרַת הַיְסוּד הִיא קֶץ וְסִיּוּם הַגּוֹף, וְנִקְרָאֵת קֶץ שֶׁל ח"י חוֹלִיּוֹת הַשְּׁדָרָה כְּפִדּוּעַ. כֵּן הַקֶּץ הָאַחֲרוֹן הוּא בְּסוֹד עֵטְרַת הַיְסוּד שֶׁהִיא הַסוֹד שֶׁל חֲדוּשׁ מְלָכוּת בֵּית דָּוֶד חַי וְקַיִם. וְכֵן שְׁבוּעָה הִיא מְלְשׁוֹן שְׁבַע, שֶׁהוּא הַמְּסַפֵּר שֶׁל עֵטְרַת הַיְסוּד. כְּפִי שֶׁהַבְּאוּר בְּמִאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' מִהַזֶּהֶר (מִשְׁפָּטִים קטז). שְׁשְׁבוּעָה פּוֹעֲלַת דְרַךְ עֵטְרַת הַיְסוּד בְּסוֹד "בְּרִית שְׁבוּעָה". וּבְאַרְנוֹ שָׁם שְׁלֶכְן הָאֲבוֹת הַשְּׁבִיעִי בְּאַחֲזִיַת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וְכֵן חַי קַיִם, ס"ת שֶׁל הַכְּתוּב (תהילים קלז, ה) "אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחַפִּי אִם לֹא אֲזַכְרֶכֶּי". וְהַפְּסוּק הַזֶּה גַם בְּבִחִינַת שְׁבוּעָה וְהַבְּטָחָה עַל הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מְזִמּוֹר ח"י בְּתִהְלִים מְסַתֵּיִם בְּפְסוּק "מְגִדֵל יִשׁוּעוֹת מְלָכוֹ וְעֵשָׂה חֲסֵד לְמְשִׁיחוֹ לְדָוֶד וּלְזֶרְעוֹ עַד עוֹלָם". וְשְׁנַת תִשְׁע"ג מְרַמֶּזֶת ב' פְּעֻמִּים בְּמִזְמוֹר הַזֶּה "וַתִּגְעַשׂ

דִּישְׁתַּפַּח עֲלֵמָא חָרוּב, "דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יְהִי", לְבַתָּר, דְּכַתִּיב "הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה". וְכֵן "כְּאָרְז" בְּגִימְטְרִיא רַכ"ח מִגִּין הַשָּׁנִים מִתְשַׁע"ב עַד סוֹף הַשָּׁשֶׁת אֲלֵפִים שָׁנָה. וְכֵן אָרְז בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב (ישעי' מ, א) "נַחְמוּ נַחְמוּ עַמִּי" וּבְגִימְטְרִיא אֹר עִם הַכּוֹלָל. וּבְגִימְטְרִיא יֶצֶק שֶׁהוּא סוֹד הָעֵרֶב שֶׁל הַגְּאֵלָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִנְחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֶׁ"כְּאָרְז" אוֹתִיּוֹת "אֶזְכֹּר" שֶׁהוּא לְשׁוֹן שְׁנֵאמְרָה בַּתּוֹרָה עַל הַגְּאֵלָה. (ויקרא כו מב) "וְאָף אֶת בְּרִיתִי אֲבָרְהֶם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר". (שמות ו ה) "וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת נֹאקֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרִים מַעֲבָדִים אִתָּם וְאֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי".

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דָּוִד סַמְסוֹן שְׁלִיט"א שְׁרוּאִים בְּסִדּוֹר הַרְש"ש שְׁמִכּוּנִים אֶת הַשְּׁבָעִים קוֹלוֹת שֶׁל הַיּוֹלָדֶת בְּשְׁבָעִים תְּבוֹת שֵׁישׁ בְּמִזְמוֹר "לְמִנְצַח יַעֲנֶה ה' בְּיוֹם צָרָה" שְׁאוּמְרִים אַחֲרֵי הָעֲמִידָה, וּבִקְדָשֶׁת וּבְאֵ לְצִיּוֹן שְׁאוּמְרִים לְאַחֲרֵי מִכּוּנִים אֶת הַלְדָה שֶׁל הַשָּׁפַע שֶׁל כָּל יוֹם. וְיוֹצֵא שֶׁג' הַמְלִים "וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל", שְׁבָאִים אַחֲרֵי הַשְּׁבָעִים מְלִים שֶׁל מִזְמוֹר יַעֲנֶה, הֵם כְּנָגֵד ע"א, ע"ב, ע"ג. וּבִיָּתֵר עִמָּק הַמְלִים "וּבֵא לְצִיּוֹן" מִרְמְזוֹת עַל לְדָה, שֶׁהַגּוֹאֵל נוֹלֵד מִצִּיּוֹן הַמְסַמְלֶת אֶת מְקוֹם הַלְדָה כִּידוּעַ, לְכֵן הֵן כְּנָגֵד ע"א ע"ב כְּדִלְעִיל. וְתַבַּת גּוֹאֵל הַמְרַמְזֶת עַל גְּאֵלָה הִיא כְּנָגֵד ע"ג, בֶּה תַתְּחִיל הַגְּאֵלָה בְּפַעַל כְּדִלְקָמוֹ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִנְחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שְׁע"א, ע"ב, ע"ג בְּגִימְטְרִיא ג' פְּעָמִים ע"ב כְּמַסְפֵּר ר"ו שֶׁהוּא הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל שֵׁם ע"ב כִּידוּעַ.

וּנְבִיא אֶת דְּבָרֵי הָאֲדַמְר"ר מְשׁוּמְרֵי אֲמוּנִים שְׁלִיט"א:

לְכוּ חֲזוּ מַפְעֵלוֹת ה' שֶׁבִלְבַל אֶת כָּל הָאוֹמוֹת שַׁעֲמָדוֹ מוֹכֵנִים כִּנְגַד יִשְׂרָאֵל וְנִלְחַמִּים אִישׁ בְּאֹחִיו וְכַבֵּר שְׂאֵלְתִי אֲנָשִׁים מִבְּחוּץ מְבִינֵי דְבַר, תְּסַבִּירוּ לִי מַה קָרָה שֵׁם, [בְּמִצְרַיִם] וְאִיזָה חֶסְרוֹן הִיָּה בְּתוֹנִיס, שֶׁהוּא מְקוֹם שֶׁל מִסְחָר וְשִׁלוּהָ, וּפְתָאוֹם הַשְּׁתַגַּע אֶחָד וְשֶׁרַף עֲצָמוֹ וְכו'. וְנִדְלַקוּ כָּל הַמְדִינּוֹת הָעֵרֶבִיּוֹת וְזֶה מִמְשִׁיךְ לְבַעוֹר וְאִי אֲפֹשֶׁר לְהַשְׁקִיט זֹאת. בְּבַעַל הַטּוֹרִים כְּתוּב זֹוהִי תְּקוּוֹתֵנוּ, שֶׁכָּל זְמַן שְׂאוּיְבִיָּה יוֹשְׁבִים בְּשִׁלוּהָ, לֹא רָאוּ מִדַּת הַרְחָמִים, וְזֶה הִיָּה בְּמִשְׁךְ כָּל אֲלֵפִים שְׁנוֹת הַגְּלוּת, מִלְּבַד כְּמָה שְׁנִים שֶׁל מְנוּחָה, אֲבָל עֵתָה בְּהִיּוֹת שְׂאִין אוֹיְבִיָּה יוֹשְׁבִים בְּשִׁלוּהָ, וְהֵם הוֹרְגִים אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי, לְכֵן זֹוהִי תְּקוּוֹתֵנוּ כִּי בַעֲזַהשִׁי"ת יִתְקַיֵּמוּ דְּבָרֵי הַבַּעַל הַטּוֹרִים שֶׁכְּתוּב בְּסוֹף פְּרִשְׁת חִי שְׂרָה עַל פְּסוּק "עַל פְּנֵי כָּל אֹחִיו נִפְל", כְּשִׁיפּוֹל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים יִצְמַח מִשִׁיח בֵּן דָּוִד שֶׁהוּא מְזַרַע יִצְחָק. [וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִנְחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק "עַל פְּנֵי כָּל אֹחִיו נִפְל" מְרַמֵּז עַל הָאֹחִים הַמוֹסְלָמִים שֶׁמְפִילִים אֶת מַלְכוּת יִשְׁמַעְאֵל בְּכָל הַמְקוּמוֹת. וּבֵיתֵר בִּיאוֹר כָּל הַפְּרִשָּׁה שֵׁם

מְדַבֵּר עַל תּוֹלְדוֹת יִשְׁמַעְאֵל וּבְנָיו וּשְׁנֵי חַיִּיו וּמִיתָתוֹ, וְהַסִּיּוֹם שֶׁל הַפְּרִשָּׁה מְדַבֵּר עַל מַה שֶׁקָּרָא לְבָנָי יִשְׁמַעְאֵל אַחֲרֵי מִיתָתוֹ, (בְּרֵאשִׁית כה יח) "וַיִּשְׁכְּנוּ מִחַיִּילָה עַד שׁוֹר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶכָה אֲשׁוּרָה עַל פְּנֵי כָּל אֹחָיו נִפְל". וְעַל זֶה אוֹמֵר ה'בַּעַל הַטּוֹרִים' שֶׁסִּיּוֹם הַפְּסוּק מְרַמֵּז עַל הַסּוֹף שֶׁל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. וְלִכֵּן כְּתוּב אַחֲרוֹת, אֲלֵא מֵאֹחִיו, הַפִּיכּוֹת פְּנִימִיּוֹת כְּפִי שְׁרוּאִים בִּימִינוֹ, וְלִכֵּן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת הַשֵּׁם שֶׁל הַמּוֹרְדִים 'הָאֹחִים הַמוֹסְלָמִים' לְסַמֵּל אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה שֶׁהָאֹחִים מְפִילִים אֶת יִשְׁמַעְאֵל. וּמְרוּמֵז בְּמִדְרַשׁ (וִלְקוּט בְּרֵאשִׁית עט) "עַל פְּנֵי כָּל אֹחִיו יִשְׁכּוּ", "עַל פְּנֵי כָּל אֹחִיו נִפְל" בַּעוֹלָם הַזֶּה "יִשְׁכּוּ", אֲבָל לְעֵתִיד לְבוֹא "נִפְל". וְיוֹצֵא שֵׁישׁ לְנוּ

פְּסוּק בַּתּוֹרָה עַל אַחֲרִית הַיָּמִים שֶׁמִּתְקִיִּים לְעֵינֵינוּ מִמַּשׁ.

מוּבָא בְּפִרּוּשׁ הַגְּר"א לְסִפְרָא דְּצִנִּיעוּתָא' (פ"ה) וְכָל הַפְּרָטִים שֶׁהֵן בְּו' יָמִים אֵלוּ, הֵן מִתְנַהֲגִין בְּו' אֲלֵפִים כָּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ וּבְשַׁעֲתוֹ. וּמִכָּאֵן תִּדַּע קֵץ הַגְּאֵלָה שֶׁהוּא בְּעֵתָה חֶסֶד וְשָׁלוֹם כְּשֶׁלֹּא יְהִי זִכְאִין שֶׁהוּא קֵץ הָאֲחֵרוֹן, וּמִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֶת הַקּוֹרָא בֶּה' אֲלֵקִי יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִגְלָה זֶה. הַגְּר"א מְשַׁבֵּיעַ אֶת הַקּוֹרָא שֶׁלֹּא יִגְלָה כְּדִי שֶׁלֹּא יְבֹאוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם לְיָאוּשׁ מִהַזְּמַן הָאָרֶךְ שְׁעוֹד נִשְׁאָר, וְכִשְׁעוֹמְדִים כָּל כֶּךָ קְרוּב, הַגְּלוּי רַק מְבִיא שְׁמִחָה וְהַתְּחַזְּקוֹת וְכִפִּי שְׁנִבְיָא מִדְּבָרֵי הַרְמַב"ן לְקַמּוֹ, וּפְשׁוּט שֶׁהַגְּר"א לֹא אָסַר, וּבְפִרְט שֶׁהַגְּעָנוּ בִּס"ד אֶל הַבְּנֵת הַקֵּץ מִדְּבָרֵי הַזֵּהָר עֲצָמוֹ, וּפְרַסְמֵנוּ אֶת הַקֵּץ שֶׁל הַזֵּהָר בְּעֵלוֹן 'סוֹד הַחֲשֵׁמֶל' עֵרֶב ל"ג בְּעֵמֶר תִּשְׁע, הוֹסְפֵנוּ בְּשָׁנָה זוֹ אֶת דְּבָרֵי הַגְּר"א כְּתוֹסְפֶת. וְכֵן לְשׁוֹנוֹ שֶׁל הַגְּר"א שֶׁהוּא קֵץ הָאֲחֵרוֹן בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. [וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִנְחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהַגְּר"א רִמַּז שֶׁהוּא מְשַׁבֵּיעַ אֶת הַקּוֹרָא בֶּה' אֲלֵקִי יִשְׂרָאֵל. כִּיֵּן שֵׁשֶׁם הוִי"ה נִקְרָא בְּלִשׁוֹן אֲדָנִי. וְזֶה סוֹד חֲבִיב מְשִׁיח בֵּן יוֹסֵף וּמְשִׁיח בֵּן דָּוִד, יִסוֹד וּמַלְכוּת, לְכֵן זְמַן הַשְּׁבִיּוּעָה הוּא עַל הַנִּקְדָּה הַזֹּאת בְּתֵהִלֵּךְ הַגְּאֵלָה.

מוּבָא בְּאוֹצְרוֹת חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (אוּנָאָה א) אָף עַל פִּי שְׁהֵם גְּבוּרָה בְּבַחֲיִנַת ר"ו, עִם כָּל זֶה הֵם חֲסֵד גְּמוֹר, שְׁהִרִי בְּהַתְּחַלְּקוֹתָם נַעֲשִׂים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים ע"ב, שְׁכָּל ע"ב מְהֵם גִּימְטְרִיא חֲסֵד. רוּאִים שֶׁסוֹד הַמְּתַקֵּת הַגְּבוּרָה וְהַתְּגַלּוֹת הַחֲסֵדִים הַטְּמוּנִים בֶּה, הִיא עַל יְדֵי הַתְּחַלְּקוֹתָהּ לְג' חֲלָקִים, כְּמוֹ שְׁרוּאִים שְׁגְבוּרָה בְּגִימְטְרִיא ג' פְּעָמִים חֲסֵד. וְכֵן מוּבָא בְּרַבְנֵי בַח"י (שְׁמוֹת לב, טו) שֵׁשֶׁם ע"ב שֶׁהוּא שֵׁם חֲסֵד, יוֹצֵא מֵע"ב תְּבוֹת שֵׁישׁ בְּהֵן ר"ו אוֹתִיּוֹת כְּמִנְיֵן גְּבוּרָה. וְרוּאִים שֶׁשְׁרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת מִהַחֲסֵדִים, מִשֵּׁם ע"ב. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַכְּנֻוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (הַעֲמִידָה ח"א ע' רה)

שְׁגִבּוּרָה בְּגִימְטְרִיָּא א"ל, וְא"ל בְּמַלּוּי אֱלֹהִים לְמַדְּוֹלְפִי זֶה בְּאֵר הַרְה"ג ר' מְנַחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֶׁהַשָּׁנִים ע"א ע"ב ע"ג הֵן ג' פְּעָמִים ע"ב, הֵינּוּ ג' פְּעָמִים חֶסֶד שֶׁהוּא הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל מִדַּת הַחֶסֶד שֶׁגַם מִדַּת הַגְּבוּרָה מִשְׁתַּתְּפֵת בּוֹ. שְׁנֵזֶכֶה שֶׁהַגְּבוּרוֹת יִמְתְּקוּ וְיִתְכַלְלוּ בַּחֲסָדִים.

וְכֵן הָרָאוּ לִי סֵפֶר 'תְּרַבּוֹת הַמַּאִיָּה וְהַיְהוּדוֹת' מֵהַרְבֵּ גְלוֹרְסוֹן וְפְרוֹפֶסוֹר הָאֲרֵלִיק, שֶׁמְבִיאִים תְּרַבּוּיּוֹת שֶׁל גוֹיִם מִלִּפְנֵי יוֹתֵר מִ2000 שָׁנָה שֶׁהִתְיַחֲסוּ לַשָּׁנָה 2012 לְמַנְנָם כְּסוֹף הָעוֹלָם, וּבִיָּתֵר דְיוּק הֵם מְסִימִים אֶת הַלּוּחַ שֶׁלָּהֶם בְּיוֹם עֲשָׂרָה בְּטַבַּת ה'תשע"ג. וְהִגִּיעוּ לָזֶה עַל פִּי מַדְע הָאֶסְטְרוֹנוֹמִיָּה, שְׁעוֹמֵד לְחוּל שְׁנוּי גְדוֹל בַּשָּׁנָה 2012 שְׁלֵרָאשׁוֹנָה יִקְבֵּל כְּדוֹר הָאֲרֵץ אֲנֶרְגִּיָּה בְּאִפְּן יָשִׁיר מִקּו הַהוֹנֵב, שֶׁהוּא הִקּוּ שְׁנוֹתָן אֶת הָאֲנֶרְגִּיָּה לְשִׁמְשׁ וְכוּכְבִּים וְכוּ'. וְלֹא כְּמוֹ תָּמִיד שֶׁכְּדוֹר הָאֲרֵץ מִקְבֵּל רַק דֶּרֶךְ הַשִּׁמְשׁ וְכוּכְבִּים.

וְכֵן שִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הָאֲדָמוֹר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְּגִימְטְרִיָּא מְלַחֶמֶת אָדוּם וּפְרָס, שֶׁבְּזָכוֹת שְׁלוֹמֵדִים תּוֹרְתוֹ נְצוּלִים מֵהַמְּלַחְמָה הַזֹּאת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מְנַחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שֵׁישׁ רְמָז בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת ט). כְּדָאִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמֵּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק. אוֹתִיּוֹת תשע"ב.

וְכֵן נִרְאָה שֵׁישׁ רְמָז נִפְלֵא בְּיוֹתֵר בְּגִמְרָא (בְּרִכּוֹת ט) "אֶהְיָה אֲשֶׁר אֶהְיָה" אָמַר לִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה, לֵךְ אָמַר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל, אֲנִי הֵייתִי עִמָּכֶם בְּשַׁעְבוֹד זֶה, וְאֲנִי אֶהְיָה עִמָּכֶם בְּשַׁעְבוֹד גְּלוּיּוֹת. אָמַר לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, דִּיָּה לְצַרָּה בְּשַׁעְתָּהּ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֵךְ אָמַר לָהֶם "אֶהְיָה שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם". רוֹאִים שֶׁה' אָמַר לְמִשָּׁה שִׁיבְשֶׁר לְיִשְׂרָאֵל אֶת הַגְּאֻלָּה בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹן כְּמוֹ שֶׁהוּא גּוֹאֵל אוֹתָם מִמִּצְרַיִם. וּמִשָּׁה אָמַר שְׂאִינוֹ רוּצָה לְדַבֵּר עַל הַגְּלוּיּוֹת וְהַגְּאֻלָּה הָאֲחֵרוֹנִים, כִּי דִיָּה לְצַרָּה בְּשַׁעְתָּהּ. וְתַבַּת בְּשַׁעְתָּהּ, הִיא אוֹתִיּוֹת ה' אֲלָפִים תשע"ב. אוֹ בְּתַשְׁעִ"ה. וְהִיא גַם מְרַמֶּזֶת עַל גְּאֻלַּת בְּעֵתָהּ, בְּשַׁעְתָּהּ וּבְזַמְנָהּ. וְכֵן דִּיָּה לְצַרָּה עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיָּא מִשָּׁה שְׂאֵמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְרַמֵּז שֶׁהוּא מִמְתִּיק אֶת הַצָּרָה הַזֹּאת, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (הַשְּׁמֹטוֹת רַגַּל). "עַד כִּי יָבֹא שִׁילָה" שֶׁהוּא מִשָּׁה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (פְּנַחֵס רַמּוֹ): שְׁלַעֲתִיד לְבֹא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף יִנְצַח אֶת אָדוּם, וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד יִנְצַח אֶת יִשְׁמַעֲאֵל, וּמִשָּׁה יִנְצַח אֶת הָעֶרֶב רַב. וְכֵן מוֹבָא בְּקִנְטְרָס בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גַּנְזְבוּרְגַּ שְׁלִיט"א שֶׁמִּשָּׁה רַעִיָּא מֵהִימְנָא בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ב.

מוֹבָא מְצִינוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רִית קז). "לִינִי הַלִּילָה", תְּהִיִּי כְּעַת בְּגִלוּיּוֹת, וְהוֹבִילִי אֶת בְּנֵיךְ לְשֵׁם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשֵׁים

טוֹבִים. וְאִם יַעֲיָדוּ עֲלֵיךְ מַעֲשֵׂים טוֹבִים לְגַאֵל אוֹתְךָ יְגָאֵל, וְאִם לֹא "וְגִאֲלַתִּיךָ אֲנִכִּי חִי ה' שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר", עַד שְׁיָבֹא הַבֶּקֶר וְהָאֲרֵת הַגְּאֻלָּה. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁפַת אֲמַת' (שְׁבוּעוֹת תְּרַנ"ח) "וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגַאֲלֵךְ שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר" הוּא הַגְּאֻלָּה בְּעֵתָהּ. וְכֵן "חִי הוֹי"ה שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר" עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא תשע"ג. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מְנַחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שְׁבִקְר בְּגִימְטְרִיָּא שֶׁב. שֶׁהוּא שְׁבַעַת בְּאֲרַמִּית, הֵינּוּ תשע"ב.

וְעוֹד נִרְאָה לְהוֹסִיף בְּעֵנֵן הַסִּבֵּל שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף כְּשִׁמְעִי עַתְּמָן שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, שֶׁמְתַפְּלִיל שְׁלֹא יָמוֹת וְכוּ'. שֶׁגַם כְּשֶׁהִיָּה מַעֲשֵׂה יְהוּדָה וְתִמְרָה לְהוֹלִיד אֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, מְצִינוּ בְּזֵהָר (וַיִּשָׁב קַפְח): שְׁפִינוֹן שִׁיְהוּדָה גְּרַם לְמַכִּירַת יוֹסֵף, הוֹרִידוּהוּ הָאֲחִים מִגְּדֻלְתּוֹ, וְכִיּוֹן שֶׁהוֹרִידוּהוּ מִגְּדֻלְתּוֹ "וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי וְשִׁמוֹ חִירָה", וְנִהְיָה מַעֲשֵׂה תְּמָר. וְרוֹאִים שֶׁשֶׁמְכִירַת יוֹסֵף גְּרָמָה אֶת לְדַת שְׂרָשׁ הַמְּשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מִתְּמָר. דְּמַכִּירַת יוֹסֵף הִיָּתָה בְּבַחֲיַנַּת שְׁעִיר לְעִזָּאזֵל שְׁנֵתְנוּ לְשִׁטּוֹן, כְּדִי שְׁלֹא יִקְטָרְג, וְלֹא יִמְנַע בִּיאַת מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד לְעוֹלָם. וְיַעֲקֹב וְיוֹסֵף שֶׁהֵם בְּחִינַת תְּפָאֶרֶת וְיִסוּד הַמְּשַׁפְּעִיִּים לְמַלְכוּת סִבְלוֹ יְסוּרִים בְּזַמְנָן זֶה מִמְכִּירַת יוֹסֵף, לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִים לְצַרְךָ הוֹלְדַת הַמְּלָכוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מְנַחֵם זִיסְמָן שְׁלִיט"א שִׁיּוֹסֵף נִפְטָר בְּגִיל "מֵאָה וְעֶשֶׂר שָׁנִים" כְּמִנְיַן דָּוִד הַמֶּלֶךְ. לְרַמֵּז שֶׁפְּטִירַת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף מוֹלִידָה אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וּמִמְתִּיקָה אֶת בָּאוֹ.

וּמְרַמֵּז בְּזֵהָר (פְּנַחֵס רִיט) ע"ב, בְּהוּא זְמַנָּא "וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וְיִשְׁמַחוּ וְיִשְׂרִים יַעֲלִזוּ וְחֲסִידִים בְּרִנָּה יִגִּילוּ. אֲלֹף שְׁתִּיתָאָה וְכוּ' עַד תְּשֻׁלוּם רַע"ב יִהְיָה עֶרֶב, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב "עֶרֶב וַיִּדְעַתְּם כִּי ה' הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". "כִּי עַבְדְּךָ עֶרֶב אֶת הַנְּעָר וְגוּ'". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יְהוֹנָתָן ג. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּתוּב (זְכַרְיָה יד, ז) "וְהִיָּה לְעַת עֶרֶב יִהְיָה אוֹר", מְרַמֵּז עַל תשע"ב, "לְעַת" בְּגִימְטְרִיָּא 500, "עֶרֶב" בְּגִימְטְרִיָּא 272, וְכִשְׁתַּגִּיעַ שְׁנַת תשע"ב, "יִהְיָה אוֹר". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ו' שְׁלִיט"א שְׁעַר"ב נִרְמָז בְּפִסּוּק (ישעי' כו, כ) "חֲבִי כִמְעַט רַגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם". הֵינּוּ שְׁצַרִּיךְ לְחַכּוֹת עַד הַרְגֵּעַ, לְהַשְׁלִים תְּשֻׁלוּם רַע"ב. "עַד יַעֲבֹר זַעַם". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁעַר"ב בְּאֵ"ט ב"ח אוֹתִיּוֹת שְׁל"ח, הַמְרַמֶּזוֹת עַל שְׁלוֹחַ עֲבָדִים מִעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת. כְּתוּב (בְּרַאשִׁית מו, לה) "כִּי אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהַנְּעָר אֵינְנוֹ אִתִּי פֶן אֲרָאָה בְּרַע אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת אָבִי". נִרְאָה דִּישׁ כְּפֶאֶן רְמָז שִׁיְהוּדָה אוֹמַר לְיוֹסֵף "פֶן אֲרָאָה בְּרַע", אוֹתִיּוֹת עֶרֶב, שְׁעַד הָעֶרֶב הַנְּעָר בְּנִימִין הַמְּסַמֵּל אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ "אֵינְנוֹ אִתִּי" וּבְמַצָּב זֶה "אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי", לְהַתְקַשֵּׁר אֶל אָבִי שְׁבַשְׁמִים. וְכֵן

יש רמז בכתוב (שמות לב, כב) "ויאמר אהרן אל יחר אף
אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא". אותיות ערב,
שעד זמן הערב, תהיה שליטת הרע בעולם.

וכן מובא בהקדמת הספר 'ם החקמה' מהגר"מ מורגנשטרן
שליט"א (תשע"א) **נמצא כי שנת תשע"א היא בפסוק**
החמשים וי"צו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במעד
שנת השמטה בחג הסכות, ועין שם שצוה אותם על
מצות הקהל במוצאי שמיטה. וידוע מה שאמרו חז"ל
במוצאי שביעית בן דוד בא. באפן שזאת השנה הבאה
עלינו לטובה, עם היות שעל פי מגן שנות השמיטה אינה
מוצאי שביעית, מפל מקום על פי סדר ההארות הרוחניות
שביעית. וכן "מקץ שבע שנים" מרמז על הקץ. ו"שבע
שנים" בגימטריא תשע"ב. וכן "השמטה" בגימטריא משיח. וכן
מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שתשע"ב מרמז
בכתוב "מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה" בדלוג הפוך של
שתי אותיות, ולפני זה יש אות ה' שמרמזת על ה' אלפים. וכן
הכתוב (דברים טו, א) "מקץ שבע שנים תעשה שמיטה" אותיות
תשע"ה שתהיה שנת השמיטה הבעל"ט.

מצינו בגמרא (פסחים קי"ז:) **אמר רבי שמעון בן לקיש וואעשך**
לגוי גדול זהו שאומרים אלהי אברהם, ואברהם
זהו שאומרים אלהי יצחק, ואגדלה שמך זהו שאומרים
אלהי יעקב, יכול יהיו חותמין בכלן תלמוד לומר ויהיה
ברכה בן חותמין ואין חותמין בכלן. נראה דלכן חתימת הברכה
הראשונה היא באברהם מגן אברהם, דסיום הברכה מדבר על
הגאולה ומביא גואל לבני בניהם, וכיון שהגאולה תבוא מצד הימין
דרך מדת החסד של אברהם, לכן חותמין מגן אברהם. וכן בן
חותמין ברכה עם האותיות בגימטריא תשע"ה.

וכן מובא בספר 'שושן סודות' שהיה אחד מהראשונים, (אות
ה"ח) **ידעת כי שני משיחים יהיו משיח בן יוסף ומשיח**
בן דוד. והנה בצמח [ברכת את צמח דוד עבדך מהרה
תצמיח] רמז אל יוסף. [היינו תקופת משיח בן יוסף, שאז

דוד עדין צומח ואינו מתגלה], **ובגאולה [ברכת ותחזינה עינינו**
בשובך לציון], רמז למלך המשיח בן דוד הרומז אל מלכות.
וכבר ידעת כי חבור יסוד במלכות תקרא גאולה. ורואים
שתקופת צמח דוד שהיא תקופת משיח בן יוסף אין לה עדין
שם גאולה, עד שיתחברו שני המשיחים, ויהיה חבור יסוד
במלכות. וכן רבוי לומדי התורה שרואים בדורנו בכל מקום
ומקום, בעלי משפחות שלומדים תורה מתוך הדחק, מה
שבעבר היו בודדים, והיום התרבו מאד בלי עין הרע בן ירבו.
כל זה הוא סוד צמח דוד, ששיך למשיח בן יוסף. וכפי
שרואים שהשתלשל השם של לומדי התורה, אברכים. שהוא
השם של יוסף שנקרא בתורה "אברך".

וכן מצינו בגמרא (מגילה י"ז:) על תפלת העמידה, שקודם
מתפללים על קבוץ גלויות, ואחר כך על שיבת השופטים
לעשות דין ברשעים, ואחר כך על מעלת הצדיקים, ואחר כך
על בגין ירושלים, ואחר כך על צמח דוד, ואחר כך על תפלה,
ועבודה, והודאה, כי כך יהיה סדר הגאולה, קודם יהיה קבוץ
גלויות, ואחר כך דין ברשעים והרמת קרן הצדיקים. ואחר כך יבנו
את ירושלים, ואחר כך יהיה צמח דוד וביאת המשיח, ואחר כך
יזכו לבית המקדש ולתפלה, ולעבודה, והודאה. ובברכת בגין
ירושלים מכונים על משיח בן יוסף שלא יהרג על ידי
ארמילוס הרשע, כדבארנו שבגין ירושלים הוא הכנה ששיכת
לתקופת משיח בן יוסף. ונביא את לשון הגמרא שם וכיון
שבגית ירושלים, בא דוד, שנאמר, "אחר ישבו בני
ישראל ובקשו את ה' אלהיהם, ואת דויד מלפם". וכיון
שבא דוד, באת "תפלה", שנאמר, "והביאותים אל הר
קדשי, ושמתים בבית תפלת". וכיון שבאת תפלה,
באת "עבודה", שנאמר, "עולתיהם וזבחייהם לרצון על
מזבחי". וכיון שבאת "עבודה", באת "הודאה", שנאמר,
"זבח תודה יכבדנני". וכן מצינו ברש"י (ישעי' נט, ט) "ובא לציון
גואל" כל זמן שציון חרבה עדין לא בא הגואל. והוסף
הרה"ג ר' מסעוד אבוחצירא שליט"א שברכת שומע תפלה
ר"ת וס"ת תשע"ה.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון השבועי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.